

Bemandes forsvaret i stedet af frivillige, som man tegner 4 års tjenestekontrakter med (visse tjenesteopgaver vil måske betinge andre kontraktperioder – men i vid udstrækning vil 4-års-kontrakt-systemet sikkert være hensigtsmæssigt), vil de med samme uddannelsesetid være til rådighed for kampberedskabet i 3½ år – og simpel regning viser, at der da kun behøver at være ca. 4.600 rekrutter og menige soldater inde for at sikre samme indkaldte kampberedskab som nu med ca. 12.000 indkaldte ad gangen.

Alene den rent kontantlønsmæssige besparelse ved reformen vil således ved usændret indkaldt kampberedskab andrage ca. 400 millioner kroner – omkring en halvering af denne udgiftspost – men den supplerende besparelse ved fald i øvrige aflønningslignende ydelser (uændrede ydelser til færre) vil blive reduceret i forholdet 4600:12000, dvs. til lidt over en tredjedel. Besparelserne til uddannelsesapparatet vil groft taget kunne nedbringes til forholdet 600:3000 i forhold til det nuværende, altså under en tiendedel, svarende til de langt færre, der til stadighed vil være under uddannelse. Disse sparemuligheders provenu vil utvivlsomt andrage langt større beløb end lønbesparelsen.

Alt i alt er der dermed ingen tvivl om, at et forsvar omfattende samme umiddelbare kampberedskab som nu vil kunne opretholdes for en omkostning, der ligger et milliardbeløb under det nuværende forsvarsbudget – og hertil kommer endda besparelsen ved den totale nedlæggelse af den civile værnepligts institutioner. Højest sandsynligt vil også hele udskrivningsvæsenet kunne spares – arbejdsformidlingen vil nok ved en relativt beskeden ekstrabevilling kunne løse de fremtidige opgaver med mandskabsrekruttering.

Det skal ikke underkendes, at forslaget på længere sigt medfører en mindsket reservestyrke, da færre hjemsendes med gennemført militær uddannelse. Reservestyrkens betydning er dog faldende, både fordi den våbentekniske udvikling gør uddannelserne forældede hurtigere end tidligere, og fordi de strategiske og taktiske planer må operere med stadig hastigere bemanning af de relevante forsvarspositioner – uden at reservernes indkaldelsesmuligheder er ændrede væsentligt. Den mindskede reserves værdi modvejes også af en utvivlsomt større effektivitet af et forsvar bemanded af frivillige, langt stærkere motiverede og alt andet lige bedre uddannede.

Eventuelt resterende tab i forsvarskraft kan i øvrigt tænkes erstattet af en vis udvidelse af kampberedskabet (flere kontraktansatte) – uden at merudgiften hertil blot antydningvis kan tænkes at udhule den besparelse, reformen i øvrigt muliggør.

Man kunne i øvrigt også tænke sig kompensati-on for den mindskede reservestyrke tilvejebragt ved tilbud om uddannelsesvedligeholdelse for hjemsendte svarende til tilbuddet for reserveofficerer. For en ret beskeden betaling vil man ad den vej kunne styrke reservestyrkens effektivitet væsentligt.

Endelig ville også en styrkelse af hjemmевærnet materiel- og opgavemæssigt kunne benyttes som en vej til total styrkelse af forsvaret, uden at frivillighedsprincippet på nogen måde anfægtes.

I det hele kan materielmæssig kompensati-on overvejes over for det nævnte problem.

Der er i den danske befolkning forskellige syn på forsvarets nødvendighed. Alle burde imidlertid kunne slutte op om ønsket om, at det bemandes ad frivillighedens vej – af etiske såvel som af funktionelle og økonomiske/statsfinansielle grunde.